

Ce este ascultarea? Suntem noi ascultători?

Ce este ascultarea? Suntem noi ascultători?

Este de cea mai mare importanță pentru creștin să aibă o înțelegere clară a adevăratului caracter al ascultării creștine. Este evident că trebuie ca mai întâi să fiu creștin înainte de a asculta vreodată pe Hristos. Și un copil înțelege asta. Trebuie să fiu mai întâi în poziție pentru a putea împlini responsabilitățile care aparțin acesteia. Trebuie să fiu într-o relație înainte de a ști, simți sau arăta afecțiunile care decurg din aceasta.

Dacă vom avea acest principu simplu în vedere, aceasta ne va feri să dăm un caracter legalist ascultării. Nu există, și nici nu poate fi, nici cea mai mica urmă de legalism în ascultarea la care suntem chemați ca și creștini, văzând că, înainte de a face cel mai mic pas pe această cale binecuvântată, trebuie să avem viață divină. Și cum se primește această viață? “Nu prin lucrări ale dreptății”, ci prin darul fără plată al lui Dumnezeu, nu prin eforturi legalistice de orice fel ar fi ele, toată mulțumirea și lauda Sfântului Său Nume! “Darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos Domnul nostru.” Și cum este comunicată această viață? Cum suntem aduși la viață sau născuți din nou? Prin Cuvântul și Duhul lui Dumnezeu, prin nici-o altă cale. Noi suntem din fire “morți în greșelile și păcatele noastre.” Nu există în niciun fiu ori fiică a lui Adam nici un puls de viață divină. Luați cel mai bun exemplar – cel mai rafinat, cultivat, moral sau amabil om din cel mai înalt cerc al vieții sociale; luați cel mai religios și mai devotat om natural, și nu veți găsi nici măcar o scânteie de viață divină sau spirituală.

Aceasta este umilitor pentru inima umană, dar este adevărul deplin al Scripturii ce trebuie menținut și afirmat cu credincioșie. Din fire noi suntem străini față de Dumnezeu, vrăjmași în mintea noastră prin lucrări rele, și nu avem deci nici puterea și nici dorința de a asculta. Trebuie să fie o viață nouă, o natură nouă, înainte de a face un singur pas pe această cale binecuvântată a ascultării, iar această viață nouă ne este comunicată prin harul liber al lui Dumnezeu prin lucrarea Duhului care ne aduce la viață prin Cuvânt.

Un pasaj sau chiar două din Sfânta Scriptură vor aduce această problemă clar înaintea cititorului. În Ioan 3 citim, “dacă cineva nu este născut din apă și din Duh, nu poate intra în Împărăția lui Dumnezeu.” Aici Cuvântul ne este prezentat sub imaginea apei, așa cum citim în Efeseni 5 “prin spălarea cu apă, prin Cuvânt.” Din nou în Iacov citim “El, potrivit vocii Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului.” Nu ne putem imagina nimic, mai cu totul independent de efortul uman, decât nașterea din nou așa cum este prezentată aici. Este cu totul de la Dumnezeu, după voia Lui și prin puterea Lui. Ce are de-a face un om cu nașterea lui naturală? Cu siguranță nimic. Ce poate avea atunci cu nașterea lui spirituală? Este exclusiv de la Dumnezeu, de la început până la sfârșit.

Toată lauda Lui pentru că așa stau lucrurile!

Să luăm încă un pasaj despre acest subiect măreț. În 1 Petru 1:23 citim: “fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu. Pentru că „orice carne este ca iarba și toată gloria ei ca floarea ierbii; iarba s-a uscat și floarea a căzut; dar Cuvântul Domnului rămâne pentru eternitate“. Iar acesta este Cuvântul Evangheliei care v-a fost vestit.”

Nimic nu poate fi mai prețios decât aceasta. Atunci când vestea bună a mântuirii cade cu putere pe inimă, atunci este momentul nașterii. Cuvântul este sămânța vieții divine, depus în suflet de Duhul Sfânt. Astfel suntem născuți din nou. Suntem reînouiți în cele mai adânci izvoare ale ființei noastre morale. Suntem introduși în poziția binecuvântată de fii, așa cum citim în Galateni 4. “dar când a venit împlinirea timpului, Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său, -minunat har!- venit din femeie, venit sub lege, ca să-i răscumpere pe cei de sub lege, ca să primim înfierea. Dar, pentru că sunteți fii, Dumnezeu a trimis de la Sine în inimile noastre pe Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava, Tată!“. Astfel, nu mai ești rob, ci fiu; iar dacă ești fiu, ești și moștenitor prin Dumnezeu.” Aici, deci, avem adevăratul teren al ascultării prezentat clar și deplin înaintea noastră. Este viața veșnică ca posesiune, și o relație veșnică de care te bucuri.

Trebuie să ne aducem aminte că suntem chemați la ascultare. “Doamne, ce vrei să fac?” este prima respirație a unui suflet născut din nou. A fost întrebarea care a ieșit din inima frântă și smerită a lui Saul din Tars atunci când a fost doborât la pământ de manifestarea gloriei Fiului lui Dumnezeu. Până în acel moment, el a trăit în răzvrătire împotriva Celui binecuvântat, dar acum a fost chemat să se predea, trup, suflet și duh unei vieți de ascultare depline. Era oare vre-un element de legalsim în aceasta? Nici măcar o urmă, de la început până la sfârșit. “Pentru că dragostea lui Hristos” spune el “ne constrânge, noi judecând aceasta: că, dacă Unul a murit pentru toți, toți deci au murit; și El a murit pentru toți, pentru ca cei care trăiesc să nu mai trăiască pentru ei înșiși, ci pentru Cel care pentru ei a murit și a înviat.” (2 Cor 5)

Aici, dragă cititor creștin, este izvorul motivației întregii ascultări creștine. Temelia este viața; dragostea este izvorul. “Dacă mă iubiți țineți poruncile Mele.” Și din nou “Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui”. Ce prețios! Cine poate arăta potrivit această binecuvântare a manifestării lui Hristos față de o inimă în ascultare? Oare n-ar trebui să ne dorim mai mult lucrul acesta? Putem oare să ne așteptăm la ea (manifestarea) dacă trăim în mod frecvent în neglijență față de poruncile Sale sfinte? Așa scrie “Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește;”

Avem poruncile Lui? Le ținem? Ce fără valoarea este mărturisirea cu buzele! Este ca fiul din acea parabolă care spune "mă duc, și nu s-a dus". Este batjocură goală, găunoasă, demnă de disprețuit. Ce tata ar ține seama de mărturisirea zgomotoasă de afecțiune din partea fiului căruia nu i-ar păsa să-i îndeplinească voia? Poate un asemenea fiu să se aștepte la a se bucura mult de părtășia sau încrederea tatălui său? Cu siguranță că nu; este îndoielnic dacă va aprecia fie pe una fie pe cealaltă. Este posibil ca el să fie gata să primească tot ceea ce mâna tatălui i-ar putea dăruia pentru a împlini nevoile lui personale, dar este o mare diferență între a primi daruri din mâna tatălui și a te bucura de părtășie cu inima tatălui.

Aceasta din urma ar trebui căutată (părtășia) și este roada prețioasă a ascultării din dragoste față de cuvintele Tatălui. „Dacă Mă iubește cineva, va păzi Cuvântul Meu și Tatăl Meu îl va iubi; și Noi vom veni la el și vom locui la el. Cine nu Mă iubește nu păzește cuvintele Mele;” poate fi ceva mai prețios de partea aceasta a cerului decât Tatăl și Fiul să vină la noi și să-și facă locuință cu noi? Cunoaștem așa ceva? Ne bucurăm de aceasta? Este cunoscut tuturor? Nicidecum! Este cunoscut doar aceluia care știu, care au, care țin cuvintele lui Isus. El vorbește de "poruncile Mele" și "cuvintele Mele". Care este diferența? Primele vorbesc despre datoria noastră sfântă; ultimele despre voia Lui sfântă. Dacă dau copilului meu o poruncă, este datoria lui să asculte, și dacă mă iubește va asculta cu bucurie. Dar să presupunem că m-a auzit spunând "mi-ar plăcea acest lucru" și apoi el face acel lucru fără a fi primit un ordin direct să o facă. El îmi oferă astfel o dovadă mai mare a dragostei sale și a interesului său afectiv față de toate dorințele mele. Aceasta face mare plăcere inimii tatălui, și el va răspunde acestei ascultări din dragoste făcând din copilul ascultător prietenul său și confidentul gândurilor sale.

Dar este mai mult decât atât. În Ioan 15 citim "Dacă rămâneți în Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face. În aceasta este glorificat Tatăl Meu: că aduceți mult rod și Îmi veți fi ucenici. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, v-am iubit și Eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea." Cum să se facă acest lucru? "Dacă țineți poruncile Mele, veți rămâne în dragostea Mea, așa cum Eu am ținut poruncile Tatălui Meu și rămân în dragostea Lui."

Aici învățăm adevărul minunat că suntem chemați la același fel de ascultare pe care adorabilul nostru Mântuitor și Domn a arătat-o față de Tatăl atunci când a umblat ca Om pe acest pământ. Noi am fost aduși într-o părtășie deplină cu El însuși, în ambele lucruri, în dragostea cu care suntem iubiți, și în ascultarea pe care suntem privilegiați să o arătăm. Acest lucru este confirmat și de Petru în 1 Petru acolo unde despre creștini se spune că "aleși după știința dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, în sfințirea Duhului, spre ascultare și stropire cu sângele lui Isus Hristos." (1Petru 1:2)

Cititorul să ia aminte la aceasta. Suntem aleși de Tatăl și sfințiți de Duhul pentru a

asculta așa cum a ascultat Isus. Aceasta este mesajul clar al acestui pasaj. Cel Binecuvântat a făcut din a face voia Tatălui mâncarea și băutura Sa. Singurul Lui motiv de a acționa a fost voia Tatălui Său. "Este desfătarea mea să fac voia Ta, o Dumnezeul Meu." În el nu era nici-un element care să se opună așa cum din nefericire este în noi. Dar, binecuvântat fie Numele Său, El ne-a legat de El Însuși și ne-a chemat la o părtășie binecuvântată, și în dragostea Tatălui față de El și în ascultarea Lui față de Tatăl.

Minunat privilegiu! Dacă l-am aprecia mai mult! Oh, dacă am arăta o ascultare mai din dragoste față de toate poruncile și cuvintele Lui prețioase, astfel încât El să ni se descopere și să-și facă locuința la noi. Binecuvântate Doamne Isuse, fă-ne mai ascultători în toate lucrurile!